

עפ"ת 68274/11/20 - אמין אמара - נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחויז בבאר שבע

עפ"ת 68274-11-20 אמara נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: 90500881090

בפני כבוד השופט גילת שלו
המערער אמין אמara - ע"י עו"ד מהראן אמara
נגד מדינת ישראל המשיבה

החלטה

ביום 23.9.20 הגיש המערער לבית המשפט לטעבורה באשדוד בקשה להארכת המועד להשפט, לגבי דוח ברירת משפט שענינו עבירה של אי ציות לאור אודם ברמזור מיום 12.11.12. לטענתו, לא קיבל את הדוח ונודע לו עלי רק מכתב דרישת נשלה אליו ביום 8.7.20 מהמרכז לגביות קנסות; מה גם שבשנה הרלוונטי היה הרכב בשימושה של אשתו.

ביום 5.10.20, דחה בית המשפט קמא את הבקשה, הן לאור השינוי הרב של שנים בהגשת הבקשה, כאשר המערער נחשב זמן רב כמי שהודה ונגזר דין; והן לאור חזקת המסירה נוכח העובדה שהדוח נשלה בדו"ר רשום לכתובתו הרשמה של המערער, וחזר ביום 7.12.20 בזיהון "לא נדרש".

ביום 29.11.20 הגיש המערער לבית משפט זה "כתב ערעור", במסגרתו חזר על טענותיו ובקש להוסיף ראיות חדשות - תצהיר של **"פקיד הדואר הוותיק ביוטר הידוע בישוב"** שציין שתתקנן טעות בחלוקת הדואר בעיקר כשמדבר בנסיבות עם שם מאי שכיח כמערער; ומסמך בו צוין שישנם מספר אנשים הנושאים את שמו של המערער ביישוב מגוריו. לטענתו ב"כ המערער, הוא לא יכול להגיש ראיות אלו לבית המשפט קמא, שכן אותה עת פקיד הדואר לא שיתף עמו פעולה.

עוד טען ב"כ המערער, כי **"ערעור זה מוגש במועדו, כאשר הוא מוגש תוך 45 ימים שהחלו מיום מתן ההחלטה ב-15.10.2020, בגין ימי הפגירה שהחלה בחודש ספטמבר והסתיימה ביום 15.10.2020."**.

ב"כ המשיבה טען, כי הערעור הוגש בחולף המועד הקבוע בחוק מבלי שהוגשה בקשה להארכת המועד לערער, ועל כן יש לדחותו. עוד נטען, כי הבקשת להוספת ראיות בערעור אינה עומדת בקריטריונים שנקבעו בפסקה, שכן ניתן היה להגיש את הראייה בהליך שהתנהל בבית המשפט קמא, מה גם שمشקלת הלכוארי של הראייה נמוך.

עיוון בטייעוני הצדדים ובתייק בית המשפט קמא מעלה, כי הערעור אכן הוגש באיחור ולא כפי שטען ב"כ המערעра. החלטת בית המשפט קמא ניתנה ביום 5.10.20, כך שמנין 45 הימים לצורך הגשת הערעור הסתיים ביום 19.11.20; אך הערעור הוגש בשינוי של 10 ימים, ללא שצורפה לו בקשה להארכת מועד, וambilי לנמק את השינוי שחל בהגשת הערעור.

בבקשר זה אפנה לסעיף 10(ג) לחוק הפרשנות, תשמ"א-1981, ולפיו **"במנין ימי תקופה יבואו גם ימי מנוחה, פגירה או שבתון של עיל פי חיקוק, זולת אם הם האחרונים שבתקופה"**. מכאן, שגרת הסוכות שהארכה עד ליום 15.10.20 אינה מעלה ואני מורידה לעניינו.

למען זהירות, ולמרות שלא הוגש בקשה להארכת מועד לערעור, בחנתי האם יש מקום לאפשר הגשת הערעור באיחור.

על פי ההלכה הפסוכה, על המבקש להאריך מועד להציג קיומו של **"טעם ממשי המניח את הדעת"** לשינוי, כאשר במסגרת זו על בית המשפט לבחון, בין היתר, את משך השינוי; את הנימוקים לשינוי; והאם מדובר בעילה מתقبلת על הדעת; את סיכויי הלכאורים של הערעור, האינטראס הציבורי בהכרעה בו, וקיומו של חשש לעיוות דין במידה שתחכם האפשרות לערעור; וכן את עקרון סופיות הדיון ועקרון היציבות והוודאות המשפטית (ראו למשל בש"פ 60/06 נגר נ' מדינת ישראל (25.7.06) ובש"פ 09/09 רבין נ' מדינת ישראל (11.8.09)). מעיוון בפסקה עולה למשל, כי נדחתה בקשה להארכת מועד בטענה של תקלת משרדית, על אף שמדובר בשינוי של 10 ימים בלבד (בש"פ 7424 פיטוסי נ' מדינת ישראל (20.11.13)).

בעניינו, כאמור, כלל לא ניתן לשינוי שחל בהגשת הערעור.

זאת ועוד, ניתן לומר כי סיכויי הלכאורים של הערעור אינם גבוהים.

המדובר בדוח שנitan בשנת 2012, ואשר על פי אישור המסירה שהוצג לבית המשפט נשלח לכתבתו הרשומה של המערער כבר בשנת 2012 ולא נדרש, כך שהבקשה להארכת המועד להешפט הוגשה בשינוי ניכר של כשמונה שנים מיום מתן הדוח. במאמר מסגר צוין, כי גם מהיומ שلطעתה המערער נודע לו לראשונה על הדוח, חלפה תקופה של חודשים עד להגשת הבקשה. בחלוף זמן כה ניכר, יש משקל רב לעקרון סופיות הדיון, כך שרק במקרים חריגים ביותר תתקבל בקשה להארכת מועד להешפט, ואין מדובר במקרה זה. בהקשר זה צוין, כי מזה שנים ארוכות נחשב המערער כדי שנណן בגין הדוח האמור והרשעתו חלווה (ראו סעיף 229(ח2) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982).

אשר לבקשה להוספת ראיות חדשות, אני סבורה כי היא אינה עומדת בקריטריונים שנקבעו בפסקה (ראו למשל ע"פ 00/00 5874 לזרובסקי נ' מדינת ישראל (7.6.01)).

ראשית, לא ניתן כל הסבר מתקובל על הדעת שיש בו להסביר מדוע ראיות אלו לא הובאו בפני בית המשפט קמא. יתרה מכך, בבקשתה שהוגשה בבית המשפט קמא, הסגנור כלל לא הזכיר את קיומו של אישור המסירה, את הטענה שיש אנשים רבים הנושאים את שמו של המערער בישוב, או את פנינתו לפקיד הדואר בנסיען לבירר לגבי מסירת דבר הדואר. במצב דברים זה, נראה כי המערער מנסה לעรอง "מקצת שיפורים" לאחר שביקשتو נדחתה ע"י בית המשפט קמא בהחלטה מפורטת.

שנית, משקלה של הראייה הנוספת אינם רב. פקיד הדואר שמסר את התצהיר אינם זה שהוחתום על אישור המסירה הקשור לעניינו; ואין בדבריו הכלליים כי "**מנסיען העבר שלי, תמיד קורה שנופלות טעויות בחילוקת הדואר, ובמיוחד כשמדבר בנסיבות כל כך שכיח...**", כדי להוות ראייה כלשהי על שהתרחש בעניינו לפני שנים שניות, או כדי לסתור את חזקת המסירה.

מכל הנימוקים שפורטו לעיל, איןני מתירה הגשת הערעור בחולוף התקופה הקבועה בחוק.

המציאות תעבור העתק ההחלטה לצדים.

ניתנה היום, כ"ג כסלו תשפ"א, 09 דצמבר 2020, בהעדר הצדדים.

גילת שלו, שופטת